

Всички влѣзоха въ взаимното училище. Повикаха и насъ, бунтовницитѣ. Разбрахме веднага, че буря висѣше надъ главитѣ ни. Безъ да ни каже нѣщо, даскалъ Партений извика единъ снаженъ ученикъ и му заповѣда да чушне едного. Прѣчкитѣ запрѣщѣха по месата. Викове, писъкъ, плачъ. После — втори, трети, четвърти и тъй нататкъ. Срѣдъ прасъка на дрѣновицитѣ, отъ които отхвърчаха кжсове, и виковетѣ на чушнатитѣ бунтовници, ехтѣше гърлестия лѣвски гласъ на стария епитропъ хаджи Пенчо :

— Да ви кажемъ вамъ единъ бунтъ, магарета! Баща ми стоеше мълчаливъ, намусенъ, леденъ. Тукъ разбрахме, че се плаща и стария борчъ — за първия „римски характеръ“ . . .

Остана небитъ само главния виновникъ на страшния бунтъ.

Той си честитѣше мълкомъ това щастие, докато бититѣ, превивайки се още отъ болки, хвърляха злобни погледи на него, възмутени отъ това несправедливо правосъдие.

Но веднага се разбра, че и неговата присжда била подписана въ учителската стая. Войводата бѣше наказанъ по следния начинъ : начерниха му лицето съ сажди, додето заприлича на негъръ, па накараха ученицитѣ наредъ да минаватъ край него и да му се присмиватъ.

По едно добро чувство на другарство и милость, ученицитѣ минаваха, безъ да го поглеждатъ . . .

Но тозъ последния извика отчаяно и падна въ несвѣсть.

Изнесоха го да го свѣстятъ при чешмата.